

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/40/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120234852
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6120234852.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senátu zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcov v: 1. rade G. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, XXX XX G., 2. rade C. C. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, XXX XX G., obaja právne zastúpení: JUDr. Dušan Remeta, advokát so sídlom Masarykova 2, 080 01 Prešov, proti žalovanej: W. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. Y. XX, XXX XX G., o zaplatenie 456,51 eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 7C/50/2020-89 zo dňa 12.04.2021 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobcom v 1. a 2. rade priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne sumu 456,51 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa 13.11.2019 do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach vo výške 40 eur, splatných vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného zaplatenia pod stratou výhody splátok. Druhým výrokom vyslovil, že žalobcovia majú vo vzťahu k žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobcovia domáhali zaviazať žalovanú, po rozšírení žaloby, na zaplatenie sumy 456,51 eur s prísl., predstavujúcej nedoplatok na vyúčtovaní mesačných záloh platieb a úhrad spojených s užívaním bytu za rok 2018, ktorý žalobcovia uhradili správcovi v celom rozsahu. Z dlhu žalovaná uhradila na účet žalobcov sumu 220 eur. Zvyšnú časť dlhu neuhradila ani napriek predžalobnej výzve žalobcov.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 489; § 490 ods. 1, 2; § 491 ods. 1 a § 494 Občianskeho zákonníka; § 153 ods. 1 - 3 CSP zistil, že dňa 11.05. 2018 bola medzi žalobcami ako kupujúcimi a žalovanou ako predávajúcou podpísaná kúpna zmluva, predmetom ktorej bol odplatný prevod nehnuteľného majetku špecifikovaného v článku 1, ods. 2 tejto zmluvy - bytu do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov. Podľa článku 11 ods. 3, 4, 5, 6 zmluvy, Predávajúci sa zaväzuje, že počas užívania bytu do jeho odovzdania bude platiť všetky poplatky spojené s užívaním bytu, t. j. poplatky za odber elektrickej energie, plynu, vody a stočného, tepla, za správu bytového domu a pod., ktoré vzniknú do dňa odovzdania bytu. Dňa 17.06.2018 podpísali žalobcovia a žalovaná Protokol o odovzdaní a prebratí nehnuteľného majetku, ktorým si potvrdili stav bytu a stav meračov z užívania bytu číslo XX, vchod číslo XX, na X. poschodí bytového domu, súpisné číslo XXXX. Žalovaná predložila vyúčtovanie mesačných zálohových platieb spojených s užívaním bytu za rok 2017, podľa ktorého nedoplatok činil 759,20 eur.

3. Na návrh strán sporu súd prvej inštancie vyzval Bytové družstvo G. ako správcu bytového domu, aby za rozhodné obdobie od 01.01.2018 do 17.06.2018 vypočítal presný podiel nedoplatku, ktorý pripadá na žalovanú a na žalobcov, a to v súlade s listinnými dôkazmi. Bytové družstvo G. vyčíslilo celkový nedoplatok z vyúčtovania zálohových platieb a úhrad spojených s užívaním bytu za rok 2018 sumou 1.090,05 eur bez položky 180 eur, ktorá je bežným nedoplatkom a nie nedoplatkom z vyúčtovania za rok 2018. Pomerná časť podielu na vykurovaní prislúchajúca žalovanej je nedoplatok vo výške 631,23 a žalobcov 516,58 eur a pokiaľ ide o pomernú časť podielu na spotrebe vody, na žalovanú pripadá nedoplatok vo výške 45,28 eur a na žalobcov preplatok 81,18 eur. Bytové družstvo uviedlo, že ostatné položky vyúčtovania nemajú spotrebný a merateľný charakter, preto nie je možné ich určiť odpočtom. Tieto sa za bytový dom rozpočítavajú pomerne.

4. Prvoinštančný súd vychádzajúc z vykonaného dokazovania, a to predovšetkým zo stanoviska Bytového družstva G. ako správcu bytového domu, v ktorom sa byt žalobcov, ktorí od žalovanej kúpili nachádza, a tak ustálil z predloženého stanoviska zo dňa 29.01.2021 celkový nedoplatok žalovanej na vykurovaní vo výške 631,23 eur a nedoplatok na spotrebe vody vo výške 45,28 eur, t.j. spolu 676,51 eur, od ktorej sumy odpočítal sumu 220 eur, ktorú žalovaná uhradila žalobcom, a preto zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcom sumu 456,51 eur s úrokom z omeškania v zmysle § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Žalobcovia výzvou zo dňa 09.12.2019 vyzvali žalovanú na úhradu nedoplatku, žalovaná nerozporovala doručenie tejto výzvy dňom 12.11.2019, preto nasledujúcim dňom, t.j. 13.11.2019 ju súd zaviazal zaplatiť žalobcom aj prislúchajúci úrok z omeškania z dlžnej sumy.

5. Prvoinštančný súd pri rozhodovaní zohľadnil nepriaznivú majetkovú a finančnú situáciu žalovanej s poukazom na jej príjem spolu s manželom vo výške 382 eur ako dávky v hmotnej núdzi a 49,90 eur ako prídavky na deti, preto jej povolil dlžnú sumu zaplatiť žalobcom v mesačných splátkach vo výške á 40 eur.

6. Na obranu žalovanej prvoinštančný súd poukázal na § 153 ods. 1 - 3 CSP, keď nevyhovela žalovanej vykonať dokazovanie, a to vyzvať Bytové družstvo G. ako správcu bytového domu na predloženie všetkých dôkazov použitých pri výpočte nedoplatku s poukazom na to, že žalovaná takýto návrh uplatnila neskoro, keďže stanovisko Bytového družstva G. jej bolo doručené dva mesiace pred pojednávaním konaným dňa 12.04.2021, kde svoju požiadavku vzniesla, preto jej návrh považoval za podaný neskoro. S poukazom na zásadu koncentrácie konania uviedol, že návrhom žalovanej by bolo zmarené pojednávanie určené na deň 12.04.2021. Do spisu predložené listinné dôkazy považoval za dostatočné na preukázanie nároku žalobcov.

7. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 CSP majúci za to, že nevzhladol dôvod na aplikáciu § 257 CSP. S poukazom na nález Ústavného súdu SR z 18.07.2018, sp. zn. I. ÚS/153/2018, ako aj uznesenie ÚS SR zo 06.06.2019, sp. zn. II. ÚS/113/2019 skonštatoval, že ak by nepriznal žalobcom nárok na náhradu trov konania, aplikoval by neprimeranú tvrdosť tohto zákonného ustanovenia voči samotným žalobcom, ktorí by to mohli pociťovať ako krivdu s poukazom na to, že kúpou bytu uhradili Bytovému družstvu celkový nedoplatok vo výške 1.270,05 eur. Žalovaná pritom na dohodu žalobcov na úhradu dlžnej sumy nepristúpila. Prihliadol pritom na postoj žalovanej v priebehu tohto sporu, ktorá nerešpektovala vyúčtovanie nedoplatku, ktorý vznikol užívaním bytu, preto súd prvej inštancie mal za to, že nie je dôvodné aplikovať ust. § 257 CSP.

8. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalovaná. Odvolanie odôvodňovala ust. § 365 ods. 1 písm. b), e) a h) CSP. Odvolanie voči výroku I. konkretizovala tým, že vo vzťahu k nemu súd posúdil nesprávne skutkový a právny stav veci a nevykonala ňou navrhnutý dôkaz. Vyúčtovanie Bytového družstva, ktoré bolo žalobcami predložené na prvom pojednávaní je podľa nej irelevantné. Čísla na uvedenom vyúčtovaní sa nezakladajú na skutočnom stave, lebo merače tepla nie sú spôsobilé ukázať presnú spotrebu v danom dátume, preto nebolo možné vypočítať údajný nedoplatok. Žalobcovia následne predložili potvrdenie zo dňa 29.01.2021, ktorý je síce pod hlavičkou Bytového družstva, avšak je podpísané právnym zástupcom družstva, na základe plnomocenstva, teda nie je podpísaný štatutárnym orgánom Bytového družstva a nie je na ňom presne špecifikované, za aké položky a do akého dátumu ona zodpovedá. Podľa nej sa žalobcovia uchýlili k „vytvoreniu“ uvedeného dokumentu. Ona sama sa na Bytovom družstve opakovane domáhala vystavenia výpočtu, avšak bezúspešne. Mala za to, že dôkaz predložený žalobcami vykazuje nedôveryhodnosť, ak súd

naň prihladal, došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a odňatiu jej práva na spravodlivý proces. Viackrát uviedla, že je ochotná uhradiť nárok žalobcov v prípade, že bude riadne odôvodnený a podložený dokladmi. Žiadala preto na pojednávaní dňa 12.04.2021, aby súd vyžiadal takýto doklad. Keďže súd tak nepostupoval, došlo jeho konaním k rozporu s judikatúrou Ústavného súdu SR, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva. Poukázala na konkrétne rozhodnutia tak Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu SR so záverom, že došlo k porušeniu jej základných ľudských práv a slobôd. Podľa matematického prepočtu podľa výpočtu predloženého bytovým družstvom G. zo dňa 29.01.2021 je tento zmätočný, lebo nekorešponduje so sumou vyúčtovania Bytovým družstvom z 13.05.2019, lebo podľa neho je nedoplatok 1.111,91 eur, avšak podľa vyúčtovania z 13.05.2019 je to suma 1.090,05 eur. Vo vzťahu k výroku o trovách konania uviedla, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil merito veci, a preto malo byť o trovách konania rozhodnuté v jej prospech. Aj tu súd vychádzal z nesprávneho právného posúdenia veci. Poukázala na to, že je v hmotnej núdzi, preto žiadala, aby aj v prípade rozhodnutia v jej neprospech z dôvodov hodných osobitného zreteľa nebol priznaný žalobcom nárok na náhradu trov konania. V súčasnosti nemá žiaden príjem a má vyživovaciu povinnosť voči dvom deťom. Manžel je nezamestnaný. Žalobcovia jej síce uhradili kúpnu cenu za predmetný byt, avšak za tieto peniaze kúpila rodinný dom na ulici G. XX, v mestskej časti D.. Priznanie náhrady trov konania žalobcom proti nej je neprimeranou tvrdosťou voči jej osobe. Opätovne poukázala na to, že predložené dôkazy nepostačujú na jednoznačné preukázanie oprávnenosti nároku žalobcov, čím došlo k porušeniu práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Navrhla preto rozsudok zrušiť a zmeniť v časti náhrady trov konania tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, prípadne aby súd žalobu zamietol a priznal jej voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrili žalobcovia tak, že toto považujú za nedôvodné a slúžiace na oddialenie nepochybného nároku žalobcov. Žalovaná od počiatku nepopiera uzavretie kúpnej zmluvy a podpísanie, ako aj obsah Protokolu o odovzdaní a prebratí nehnuteľného majetku zo dňa 17.06.2018, ani existenciu základu nároku žalobcov, ale rozporuje ich výšku. Keďže Bytové družstvo G. im odmietlo vykonať vyúčtovanie v priebehu roku v dôsledku prevodu bytu, vykonali toto vyúčtovanie svojpomocne na podklade inštrukcií iného správcu bytového domu. Preto súd na návrh sporových strán na doplnenie dokazovania vyzval Bytové družstvo G. ako správcu bytového domu k vykonaniu rozúčtovania jednotlivých nákladov týkajúcich sa predmetného bytu, a to na podklade ročného vyúčtovania a Protokolu o odovzdaní a prevzatí nehnuteľného majetku zo dňa 17.06.2018. Bytové družstvo G. preto dňa 29.01.2021 predložilo súdu toto vyúčtovanie. Tvrdenie žalovanej, že žalobcovia „vytvorili“ dokument (potvrdenie zo dňa 29.01.2021) je nepravdivým tvrdením. Odhliadnuc od zásady ius vigilantibus (právo patrí bdelym) a princípu procesnej aktivity strany sporu, ako aj zakotvenej tzv. sudcovskej koncentrácie konania (§ 153 CSP), žalovaná ani k podanému odvolaniu nepredkladá žiaden odborný dôkaz, ktorý by preukazoval inú výšku jej nedoplatku a teda spochybnil vyúčtovanie Bytového družstva G., od ktorého sa odvíjalo rozhodnutie súdu. Žalovaná neuniesla dôkazné bremeno, preto bola a musí byť zaťažaná prehrou v spore. Vo vzťahu k výroku o trovách konania a tvrdením žalovanej, že sú tu dôvody na aplikáciu § 257 CSP uviedli, že v danom prípade nebol na jeho realizáciu dôvod. Žalobcovia museli Bytovému družstvu G. zaplatiť celý nedoplatok, teda aj časť, ktorá pripadá na žalovanú. Žalovaná okrem sumy 220 eur žalobcom v predsúdnom štádiu a ani na ich opakované výzvy a výzvy právneho zástupcu žalobcov už nič viac neuhradila, ani sa nevyjadrila, nič nenamietala, teda vyvolala tento spor. V spore pokračovala aj po doručení vyúčtovania od Bytového družstva G.. Poukázali na to, že od žalobcov prevzala žalovaná kúpnu cenu vo výške 84.900 eur, za ktorú zrejme kúpila rodinný dom, v ktorom žije s manželom a deťmi, ktorí môžu dosahovať príjmy. Žalovaná poberá dávku v hmotnej núdzi viac ako 8 rokov od roku 2013, je vyradená zo zoznamu uchádzačov o zamestnanie, teda nechce sa jej robiť a očakáva finančnú starostlivosť štátu. Obdobne aj jej manžel má nulový príjem. Ak žalovaná tvrdí, že má jediný príjem z dávky v hmotnej núdzi vo výške 282,60 eur (pre celú rodinu), pričom má mať výdavky na bývanie vo výške 231 eur, splátku spotrebného úveru E. vo výške 274,82 eur na stravu, školné, ošatenie detí vynakladá 200 eur, pričom nie sú tak uvedené ďalšie výdavky na prevádzku M., na drogériu, hygienu, iné bežné potreby, lieky a pod. Z uvedeného je zjavné, že žalovaná disponuje aj inými príjmami, ktoré súdu zamlčala, a teda je schopná náhradu trov konania riadne zaplatiť.

10. K replike žalobcov k odvolaniu žalovanej, táto súdu doručila vyjadrenie zo dňa 06.07.2021, v ktorom zotrvala na dôvodoch odvolania a opätovne uviedla, že vyúčtovanie od Bytového družstva vzbudzuje v nej podozrenie na nepravosť tohto dokumentu, lebo jej družstvo viackrát odmietlo vystaviť takéto potvrdenie na jej žiadosť. Navrhla preto preskúmať pravosť dokumentu od Bytového družstva, ktoré je podpísané právnym zástupcom. Vo vzťahu k trovám konania opätovne uviedla, že súd nevzal do úvahy

zásadu zavinenia trov konania, keď žalovaná suma bola vypočítaná na základe výpočtu zrealizovaného žalobcami. Tento výpočet považovala za zdrap papiera, ktorý nebol hodný ani úhrady poštovného za zaslanie listu odpovede naň. Boli to preto práve žalobcovia, ktorí svojim konaním (predložením vymysleného výpočtu) zapríčinili, že sa spor tiahol až do tejto fázy, čím zavinieli vznik trov konania. Opätovne poukázala na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS/153/2018, podľa ktorého rozhodnutie o náhrade trov konania nesmie byť neprimeranou tvrdosťou voči druhej strane. Podľa nej prvoinštančný súd pri rozhodovaní o trovách konania nesprávne aplikoval ustanovenia CSP. Tiež uviedla, že žalobcovia len využívajú skutočnosť, že nemá dostatok finančných možností na to, aby si zabezpečila právneho zástupcu. Tvrdila, že rodinný dom kúpila za sumu 86.000 eur a žalobcovia jej ako kúpnu cenu uhradili 81.990 eur. Z toho vyvodila, že žalobcovia zavádzajú a klamú. Zotrvála na svojich návrhoch, aby súd žalobu zamietol a priznal jej trovy konania v rozsahu 100 % alebo rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. K duplike žalovanej sa žalobcovia už nevyjadřili.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 12.01.2022 a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav a na takto zistený skutkový stav či správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

15. Keďže v odvolaní bolo namietané aj nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka žalovanej nebola naplnená.

16. Vo vzťahu k námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd uvádza, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Zo skutkových záverov, zistených prvoinštančným súdom, vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd len poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávannej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane viď rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd však poukazuje aj to, že súd nemusí rozhodovať

v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, a to v procese toho-ktorého štádia civilného konania. Vzhľadom na obsah spisu odvolací súd konštatuje, že ani táto odvolacia námietka tiež naplnená nebola.

17. Rovnako, ako aj súd prvej inštancie, aj odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že nárok žalobcov je dôvodný. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobcovia uhradili za žalovanú na nedoplatkoch, vyúčtovaných správcou bytového domu, v ktorom sa nachádza byt žalobcov, ktorý kúpnu zmluvou nadobudli od žalovanej, a v ktorom táto bývala za čas od 01.01.2018 do 17.06.2018, za ktorý vznikol nedoplatok, ktorý žalovaná žalobcom ani do rozhodnutia súdu prvej inštancie neuhradila. Je preto nepochybným, že nárok žalobcov čo do základu bol dôvodným. Čo sa týka výšky uplatneného nároku, prvoinštančný súd vykonal stranami sporu včas navrhnuté dokazovanie, a to výzvou zo dňa 15.12.2020 (č.l. 76 spisu) vyžiadal od Bytového družstva G., ako správcu bytového domu, v ktorom sa predmetný byt nachádza, vyčíslenie nedoplatku za rozhodné obdobie, t.j. obdobie od 01.01. do 17.06.2018, teda za čas, kedy v byte bývala žalovaná. Bytové družstvo G. nedoplatok za rok 2018 vyčíslilo sumou 1090,05 eur, čo zodpovedá aj údaju uvedenému na Vyúčtovaní mesačných zálohových platieb a úhrad spojených s užívaním uvedeného bytu. Vychádzajúc z uvedeného Bytové družstvo G. vo vzťahu za čas od 01.01. do 17.06.2018, kedy v byte bývala žalovaná, vyčíslilo nedoplatok na vykurovaní sumou 631,23 eur a na spotrebovanej vode sumou 45,28 eur. Súd prvej inštancie preto správne ustálil výšku sumy, ktorú žalobcovia uhradili na nedoplatku za rok 2018 aj za žalovanú a to sumou 456,51 eur (631,23 eur + 45,28 eur je 676,51 eur - 220 eur, ktoré žalovaná žalobcom uhradila). Tieto dôkazy, t.j. tak vyúčtovanie za rok 2018 ako aj Stanovisko Bytového družstva G. zo dňa 29.01.2021 aj odvolací súd považuje za relevantné, preukazujúce výšky nedoplatku, ktorý za žalovanú žalobcovia uhradili.

18. K odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd uvádza, že spochybňovanie údajov, oznámených Bytovým družstvom G. v stanovisku zo dňa 29.01.2021, podaným na základe výzvy prvoinštančného súdu, vychádzajúc aj z ďalších dôkazov produkovaných v spise, nie je na mieste. Ak žalovaná vo vzťahu k uvedenému na poslednom pojednávaní dňa 12.04.2021 žiadala doplniť dokazovanie ďalšími výzvami pre Bytové družstvo G. (t.j. až po 2 mesiacoch od doručenia jej Stanoviska bytového družstva G. zo dňa 29.01.2021), správne prvoinštančný súd uvedený jej návrh neakceptoval z dôvodu, že bol podaný neskoro, a to s poukazom na § 153 ods. 1-3 CSP a na zásadu koncentrácie konania. Uvedená zásada totiž znamená, že strany sporu nie sú oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania, ale iba v určitom jeho štádiu. Ak teda strana sporu procesný úkon, ktorý podlieha koncentrácii konania nevykoná včas, súd na takýto úkon neprihliada. Takýmito procesnými úkonmi strán sporu, ktoré podliehajú koncentrácii konania, sú prostriedky procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 CSP), medzi ktoré patria aj návrhy na vykonanie dôkazov. Preto na takto neskoro podané návrhy na dokazovanie súd nemusí prihliadať, čo v prejednávanej veci prvoinštančný súd aj aplikoval. Odvolací súd k tomu už len dodáva, že oprávnenosť nároku žalobcov bola v konaní preukázaná dôkazmi, ktoré boli v spore realizované. Ak žalovaná mala pochybnosti o správnosti výšky požadovanej sumy, vyplývajúcej z vykonaných dôkazov, mohla a mala včas napr. hneď po doručení jej oznámenia od Bytového družstva G. zo dňa 29.01.2021 (doručovaného jej súdom) navrhnúť na jeho preverenie dôkazy, mohla tiež predložiť znalecký posudok na vyčíslenie sumy, ktorú žalobcom dlhovala. Ak sa v konaní bránila iba spochybňovaním do spisu predložených dôkazov bez toho, aby argumentovala aj relevantnými dôkaznými prostriedkami, nemôže to mať vplyv na iný výsledok sporu.

19. Druhostupňový súd preto má za to, že súd prvej inštancie, svojim postupom neporušil žiadne práva žalovanej a to ani právo na spravodlivý súdny proces, ani právo na riadne odôvodnenie napadnutého rozsudku v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP.

20. Možno teda skonštatovať, že súd prvej inštancie dal vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovanej a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jej právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jej základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie postupoval v súlade so záväznými právnymi predpismi a majúť na pamäti základné právo strán sporu na súdnu

ochranu, túto stranám sporu poskytol. Odvolací súd preto v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP.

21. Odvolací súd ešte dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II.ÚS/44/03, III.ÚS/209/04, I.ÚS/117/05, III.ÚS/191/2013). Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.04.2016).

22. Je preto nutne konštatovať, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z hľadiska logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/252/04) a rovnako neznamena ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (viď rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I.ÚS/50/04).

23. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalovanej, ktoré nemohli spôsobiť zmenu či už právneho posúdenia veci alebo zmenu rozhodnutia ako takú.

24. Správne výrok vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z pomeru úspechu strán sporu, aplikujúc ust. § 255 CSP, keď v konaní úspešným žalobcom priznal ich plnú náhradu voči neúspešnej žalovanej. Zohľadnil v konaní vo veci samej skutočnosť, že žalovaná má síce nepriaznivú majetkovú a finančnú situáciu, z ktorého dôvodu jej uložil zaplatiť priznanú sumu v mesačných 40 eurových splátkach, no vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania nezistil možnosť aplikácie ust. § 257 CSP, aby nepriznal ich náhradu úspešným žalobcom. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné nepriznať úspešným žalobcom náhradu ich trov konania, lebo žalovaná si musela byť vedomá toho, že nemôže od žalobcom očakávať, aby zaplatili za ňu nedoplatky za užívanie bytu. Ak neuhradila žalovanú sumu ani na základe výzvy žalobcov ešte pred podaním žaloby, ani počas konania, takéto ľahkovážne správanie sa žalovanej nemôže byť dôvodom na nepriznanie náhrady trov konania úspešným žalobcom. Aplikáciu ust. § 257 CSP nie je preto možné využiť v danej veci ani s poukazom na nepriaznivú finančnú situáciu žalovanej, ktorá získala po odpredaji bytu od žalobcov kúpnu cenu, kedy mala a mohla vysporiadať svoje záväzky v súvislosti s uvedeným bytom. Správne preto súd prvej inštancie vyhodnotil, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, aby žalobcom nebola priznaná náhrada trov konania. Ak žalovaná poukázala na nález ÚS SR s tým, že rozhodnutie o trovách konania nesmie byť neprimerane tvrdé, uvedené je treba aplikovať vo vzťahu k oboj stranám sporu, teda ak k žalobcom. Bolo by v rozpore s dobrými mravmi, ak by úspešným žalobcom nebola priznaná náhrada trov konania proti neúspešnej žalovanej. Žalovaná musela si byť vedomá, že žalobcovia sumu uhradili nedoplatok i preto, ak spochybňovala jeho výšku, mala sa správať tak, aby sa predišlo súdnejmu sporu, inak zavinila toto konanie.

25. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd preto v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

26. V odvolacom konaní žalovaná nebola úspešná. Naopak, plne úspešnou stranou sporu boli žalobcovia, ktorým vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), žalobcom preto súd priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalovanej s tým, že aj o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, vydaným po právoplatnosti tohto rozsudku súdnym úradníkom v zmysle ust. § 262 CSP.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).